

Catrin Ankh

POLKAGRIS-
KRIGET

Illustrationer av Emili Svensson

Andra böcker om familjen Berg:

Igelkottskriget 2007

Lindskog & Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2007

© Text: Catrin Ankh

© Illustrationer: Emili Svensson

Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Lettland 2007

ISBN 978-91-85311-11-8

1

Träden dansade i skogsbacken. Mjukt svängde de sina grenar i takt med vinden, och de ljusgröna löven skrattade lyckligt mot den värmande försommarsolen. Detta märkte inte barnen som satt på filten i gläntan mellan de unga björkarna. De hade en termos med hett vatten mellan sig och några tepåsar utspridda runt ännu tomma koppar. Under filten spatserade en liten skalbaggsfamilj som var på väg till sitt hem på andra sidan gläntan. De små baggarna hade valt genvägen under filten för att det var svalt och skuggigt där. Inte heller detta märkte barnen, för de var mitt inne i en livlig diskussion om vilket te de skulle dricka. Pojken höll i en minttepåse, och flickan tittade suget på den. Flickan höll i en påse med kamomille, och pojken sneglade lystet på den.

Nedanför skogsbacken låg en liten, liten stad. I den lilla staden höll någonting hemskt på att hända, men det märktes inte uppe i den lilla gläntan där barnen satt. De dansande träden, de

5

vandrande skalbaggarna och de tesugna barnen hade ingen aning om att precis i detta ögonblick höll livet på att förändras för alla människor som bodde i staden. Och nedanför den lilla staden där det hemska höll på att hända låg vattnet. Glittrande, dansande och blått under sommarhimmeln.

Ovanför barnen, på en gren, satt två nyförälskade ekorrar och svängde sina långa, ludna svansar i takt med trädens dans. Ekorrarna hade hört barnens diskussion om vilket te de skulle dricka, och på skoj hade de slagit vad och satsat några tallkottar var på det te de trodde skulle vinna. Nu hoppades den ena ekorren på mintepåsen, och den andra på kamomilltepåsen.

Pojken hade lingult hår, askgrå ögon och gräsgrön tröja. Flickan hade havsblå ögon och korpsvart hår. Hennes byxor var blommiga som sommarängen.

En smal stig slingrade sig fram mellan träden, upp mot skogen åt ena hållet och ner mot den lilla staden åt andra hållet. Om barnen inte hade varit så upptagna av att välja sina tesmaker skulle de ha uppmärksammat att någonting sakta rörde sig mot dem, att någon kom vand-

rande nerför stigen. Men de såg ingenting, för de hade äntligen kommit fram till ett beslut. Pojken gav sin tepåse till flickan, och flickan gav sin påse till pojken. Sedan hällde de förnöjt vatten i sina muggar. Ekorrarna tjattrade och skrattade, eftersom båda hade vunnit och ingen förlorat vadet.

Pojken, som hette Sten, lyfte blicken över sin tekoppskant och smackade belåtet med tungan mot gommen. Han lutade ryggen mot en trädstam, men spärrade plötsligt upp ögonen så att de blev stora som tefat. En snövit get stod i solskenet och tittade på honom.

– Titta på stig! ropade han.

Han hade naturligtvis tänkt ropa ”Titta på stigen!”, men han var så upphetsad att han glömde den sista stavelsen.

– Stig? sa flickan, som hette Linnea, och fick också hon syn på geten.

Hon ställde ner sin temugg så hastigt att den hamnade snett och välte, och de små skalbaggarna tackade sin lyckliga stjärna att de hade passerat just det stället när de kände den varma ångan sprida sig bakom dem mellan grässtråna under filten.

Linnea tog ett kex i ena handen, sedan reste hon sig sakta och gick försiktigt fram till geten.

– Stig! Stig! Kom då Stig! sa hon med mjuk röst och sträckte fram kexet.

– Varför kallar du honom för Stig? undrade Sten.

– Det var det ju du som gjorde, sa Linnea och satte sig ner på knä framför geten, som nu hade kommit fram till henne och försiktigt tagit emot det utsträckta kexet.

Stig var en fri själ, han hade aldrig stått bakom galler eller staket, aldrig varit inlåst i någon lada. Han var född och uppväxt i De fria djurens kollektiv som låg djupt inne i de småländska skogarna. I De fria djurens kollektiv levde getter sida vid sida med katter, ankor, grisar, får och björnar. Ibland tittade till och med en räv eller ett lodjur förbi, men aldrig bråkade djuren, alltid var de snälla mot varandra i kollektivet.

Stig hade hört talas om sjön Vätterns vidsträckthet och skönhet. Nyfikenhet och längtan växte inom honom, och en dag bestämde han sig för att lämna kollektivet och ge sig ensam

ut på vandringsfärd. Han sökte Äventyret, och denna soliga juniförmiddag hade han kommit fram till den lilla stigen i skogsbacken där barnen satt.

Stig såg på de båda barnen. Han såg Vättern glittra nedanför den lilla staden, han kände doften av det ljusgröna gräset och han hörde träden skratta uppe i sina kronor. Han sträckte på huvudet och fyllde bröstet med luft. Han var en mycket stilig get med vackert böjda horn och snövitt skägg. Han visste plötsligt att han hade nått sitt mål, att han inte skulle vandra längre. Det var en maggropskänsla, och Stig visste att man skulle lita på den känslan.

Sten satte också ner sin temugg och gick fram till Stig. De båda barnen klappade försiktigt den vita geten när skogens fridfulla vindsusande ljud plötsligt avbröts av sirener.

– Poliskommissarie Länsmansson! utbrast syskonen samtidigt.

– Det måste ha hänt någonting! ropade Linnea och sprang tillbaka till filten.

Hon slängde ner kexpaket och muggar i den lilla väskan, och Sten skyndade sig att vika ihop filten.

– Du har ju spillt te, sa han missnöjt.

Han tryckte in filten under den ena armen och började springa nerför stigen mot staden.

– Och? sa Linnea, slängde upp väskan över armen och sprang efter honom.

Hon kastade en blick över axeln och märkte glatt att Stig sprang efter henne.

– Kom igen, Stig! Håll takten! ropade hon till honom.

Stig kände vinden i sin päls när han skyndade efter henne. Han anade att han hade hamnat mitt i Det stora äventyret, och han var lycklig.

I den lilla gräsgläntan mellan de unga björkarna hade det blivit lugnt. Skalbaggarna hade för länge sedan nått sitt mål på andra sidan filten, och ekorrharna hade gått hem för att feta på de tallkottar de tillsammans hade vunnit. Barn och get skyndade nerför stigen mot staden för att se vad som hade hänt.

Polisbilen stod utanför en polkagrisaffär på stadens huvudgata, Brahegatan. Bakom den stod en turistbuss parkerad, och trottoaren vimlade av japaner. De hade kameror hängande runt halsen allihop, utom de som höll i videokameror eller digitalkameror och höll på att filma eller fotografera.

Utanför polkagrisaffären stod Peppa Rmint med sin vita kockmössa och grät och svor om vartannat, och poliskommissarie Länsmansson stod med en penna och ett litet block i händerna. Han försökte tala lugnande med Peppa, samtidigt som han antecknade. Peppa Rmint hade vitt hår under mössan och ett vitt förkläde på bröstet. Då och då tog han av sig kockmössan och rufsade om sig själv i håret medan han pratade. Sedan satte han på sig mössan igen, alltid lite snett.

Peppa Rmint var stadens främste polkagriskokare. Han hade vunnit den hedersamma titeln sju år i rad. Priset bestod av en Ålandsresa

på tjugofyra timmar tur och retur från Stockholm. Varje gång Peppa hade kommit tillbaka från resan svor han och sa att det var det värsta han hade varit med om och fortsatte att koka sina mästerliga polkagrisar. Men för varje ny gång som han vann priset blev han lika stolt och glad och satte sig i sin lilla folkvagn för att resa först till Stockholm, sedan tjugofyra timmar med båten till Åland tur och retur.

– Otur, sa Peppa varje gång han kom hem. Att de aldrig kan byta ut priset till något annat!

Att Peppa Rmint hette som han gjorde var ett mysterium för alla. En man med det namnet var ju liksom ödesbestämd att koka polkagrisar, och många hade frågat vilket som kom först, hans namn eller hans yrke. Peppa var nämligen gammal som gatan och hade kokat polkagrisar längre än någon annan som bodde i Gränna. Peppa själv sa att han inte visste, att han hade frågat sin mamma, men fått svaret att hon inte kunde komma ihåg vilket som kom först.

Linnea och Sten sprang, med Stig i hälarna, fram mot Peppa och poliskommissarie Länsmansson. De fick tränga sig igenom skaran

med japanska turister, som genast började fotografera Stig.

– Vilken katastrof! tjöt Peppa och grät så att tårarna sprutade.

Han hötte med näven i luften och skrek och svor.

”KATASTROF” plitade Länsmansson i sitt block så hårt att udden gick av och var tvungen att gräva fram en ny penna ur innerfickan på sin uniformsjacka. På taket till polisbilen blinkade fortfarande blåljusen, men sirenerna hade tystnat.

– Vad är det som har hänt? frågade Linnea andfädd.

Peppa Rmint vände sig mot henne med rödgråtna ögon och fortfarande en ilsken näve i luften.

– Vad som har hänt? ropade han. Jo, det ska jag tala om för dig. Jag har blivit rånad, plundrad, bestulen och betagen!

Betagen var ju helt fel ord att använda här, men Peppa var verkligen upprörd, så orden trillade som pärlor på ett radband ur hans mun.

– En person som visade sig vara klonad och plötsligt blev två personer tog alla mina polka-

grisar, hela mitt älskade polkagrislager! tjöt han. Och här ser ni en hel busslast med polkagrissugna japaner som hade tänkt handla hela eftermiddagen. Och i morgon är det lördag, och nästan alla barn i Gränna skulle ha kommit till min affär för att köpa lördagsgodis. Nu får de handla någon annanstans i stället, och det är hemskt ju! Om jag så kokar pepparmint och socker hela natten hinner jag inte fylla min butik. Och förresten är jag så arg och ledsen att jag inte kan koka alls! Och vad ska den skurken, eller de skurkarna, göra med mina polkagrisar? Äta ända fram till jul, eller?

Peppa Rmint viftade med mössan i luften och satte tillbaka den på huvudet, snett så klart.

– Mycket intressant! Ett ögonblick bara, sa poliskommissarie Länsmansson till Peppa och tog fram mobiltelefonen ur innerfickan.

Telefonen ringde ilsket, och Länsmansson blev lite röd om kinderna när nästan hela Brahegatan kunde höra att han hade Bä, bä, vita lamm som ringsignal.

De japanska turisterna blev inmotade i bussen av sin reseguide. De vinkade glatt åt barnen, och Stig tog ett steg upp på trottoaren när motorn startade.

– Vi försöka annan affär, sa guiden på knagg-
lig svenska till Peppa Rmint.

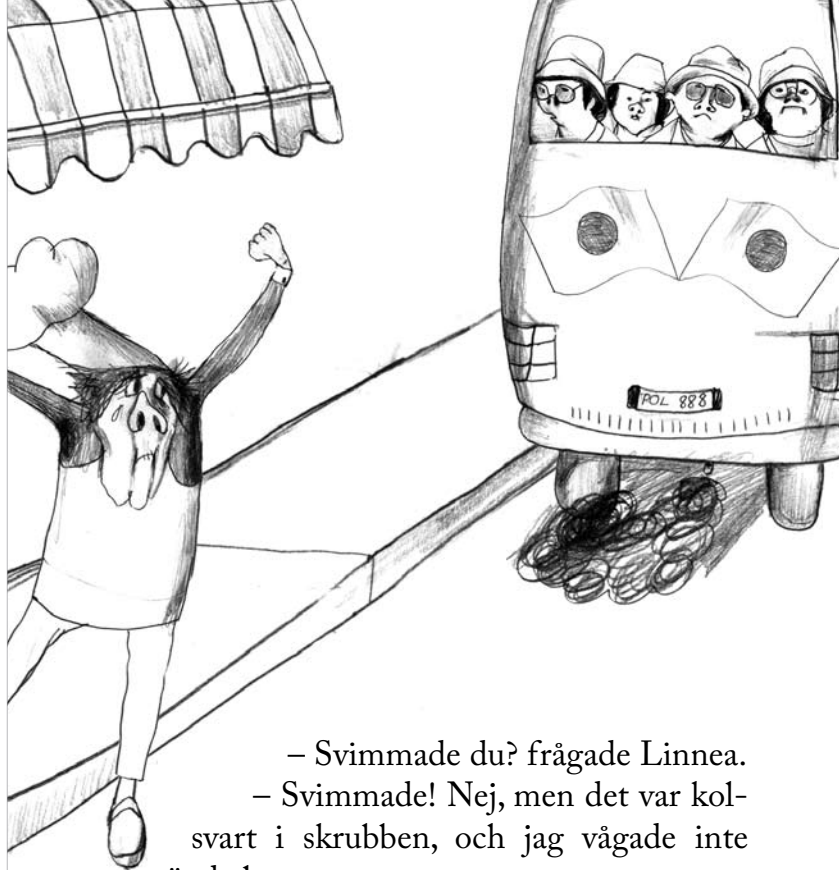
Dörrarna stängdes, och bussen puffade lång-
samt iväg ett kvarter upp på gatan.

– Förbaskat också, mitt i turistsäsongen!
skrek Peppa, som fortfarande inte hade tagit
ner sin ilsket viftande näve ur luften.

– En person som blev två personer? sa Sten
nyfiket till Peppa.

Peppa torkade en tår och vände sig till Sten
och Linnea igen, tacksam att få berätta.

– Ja, sa han. Först kom det in en typ som ville
handla ett hekto smågrisar. När jag vände mig
om för att väga påsen fick jag plötsligt en pistol
i ryggen, trodde jag. Typen sa att jag inte fick
skrika och att jag skulle gå in i städskrubben
som ligger i köket innanför butiken. Jag blev ju
rädd, förstås, så jag gjorde som typen sa. Men
precis innan typen stängde skrubbdörren vände
jag mig om. Och antingen var jag så rädd att
jag såg dubbelt eller så hade personen blivit
två, för det var två exakt likadana typer fram-
för mig. Och pistolen var ingen pistol, utan en
polkagriskäpp. Har du hört något värre? Sedan
stängde de dörren, och allt blev svart.

– Svimmade du? frågade Linnea.

– Svimmade! Nej, men det var kol-
svart i skrubben, och jag vågade inte
tända lampan.

Poliskommissarie Länsmansson avslutade
sitt samtal och vände sig mot barnen och Peppa
Rmint.

– Det här är värre än jag har kunnat drömma
om, sa han och stoppade in sin mobiltelefon i
fickan igen.

– Javisst, mycket värre, sa Peppa. Det har jag ju sagt hela tiden.

– Tjuvarna har rånat en polkagrisaffär i nästa kvarter också, sa Länsmansson. Det var fru Randén som ringde och sa att hon hade blivit bestulen.

En svettdroppe rann nerför pannan under skärmen på polismössan.

– Förbaskat varmt, sa han och tog upp en rutig tygnäsduk ur byxfickan.

Han torkade bort svettroppen och hoppade in i sin bil.

– Jag måste sticka! Hej hopp! ropade han, satte på sirenerna och for i rasande fart de femtio meter som det var till nästa affär där den japanska turistbussen redan stod parkerad.

– Ja, ja, de får inga polkagrisar där heller, sa Peppa Rmint och lät aningen tröstad. Det här är en svart dag för Grännas polkagrisaffärer, tillade han och gick tillbaka in i sin tomma butik.

Linnea och Sten såg upp mot gatan där Länsmansson hade stannat. De japanska turisterna hade översvämmat trottoaren igen, och mitt bland dem syntes Fru Randén, för hon var

nästan en och nittiosju lång och ganska kutig. Dessutom var hon rödhårig och iklädd ett vitt förkläde. En del kallade henne för Polkakäppen när de trodde att hon inte hörde. Men hon hörde alltid och hade ingenting emot namnet, eftersom hon antog att det var ett namn som gynnade affärerna.

– Vi borde gå hem! Klockan är mycket, sa Sten.

Stig ställde sig genast bredvid Linnea och buffade med nosen mot hennes hand. Linnea förstod precis vad han sa.

– Stig ska med hem, sa hon.

– Självklart, sa Sten.

De båda barnen började gå Brahegatan fram mot den lilla tvärgatan där deras hus låg. De hade redan nästan glömt stöldvägen som härjade i deras lilla stad, för de tänkte båda två på hur de skulle få sina föräldrar att gå med på att låta Stig stanna i familjen.